

DOCUMENT D'ANÀLISI

HIPÒTESI DE LA TEMPESTA PERFECTA

el sindicat català!

INTERSINDICAL

CSC

DOCUMENT D'ANÀLISI

HIPÒTESI DE LA TEMPESTA PERFECTA

AUTOR: CARLES SASTRE

el sindicat català!

INTERSINDICAL

CSC

Text original:
Carles Sastre, Secretari Nacional d'Acció Sindical de la Intersindical-CSC

Correcció, maquetació i disseny:
Departament Gràfic de la Intersindical-CSC

Podeu difondre, debatre i fer circular lliurement aquest document. Us demanem, però, que citeu la font.

Intersindical-CSC, novembre de 2011

www.intersindical-csc.cat

→ La torrentera.

Estem en una “situació líquida”, canviant, difícil de copsar, difícil de definir, que genera inseguretats, que se'ns escapa entre els dits dels postulats teòrics apresos. I a més, baixa per una torrentera.

Ens trobem immersos en la tercera fase de la crisi (punxada de la bombolla immobiliària, la crisi financera, el rescat –amb fons públics– del sistema financer i, finalment, la crisi del deute sobirà). Quan semblava que la cosa començava a animar-se descobrim que entrem altre cop en recessió. El creixement econòmic disminueix i s'estanca. I una economia que no creix, en els paràmetres a l'ús, és una economia que té problemes per fer front al seus deutes.

→ Deute i creixement.

Una economia que creix pot dedicar part del creixement a pagar deute. Si no creix ha de pagar deute “retallant” d'altres coses. Les previsions de la OCDE de creixement per la zona euro per a 2012 és del 0,3% del PIB mentre que per 2013 és del 1,5% del PIB. La previsió que feu el BBVA de creixement per l'Estat Espanyol a l'octubre d'enguany és del 0,8% del PIB amb tendència a la baixa.

→ El factor xinès: pugna pel lideratge i nova divisió internacional del treball.

Al setembre de 2011, en un informe de la cambra de comerç de la UE a Xina, es queixaven de la política proteccionista a la Xina, argumentant que el gegant asiàtic posa problemes a les empreses de la UE, discriminant-les en comparació a les grans corporacions xineses (que són estatals).

Les barreres que imposa la Xina d'accés als mercats venen acompanyades per l'obligació de transferència tecnològica, bàsicament als sectors energètic, d'automoció i ferroviari (Xina no és un gran mercat, és una gran fàbrica. Té un alt nivell de proteccionisme respecte a les importacions i obliga a qui vulgui treballar amb ells a transferir tecnologia).

Al mateix temps, la Xina ha fet una baixada important d'impostos per tal de fomentar la demanda interna. Menys impostos vol dir més renda disponible per a les famílies i, per tant, més possibilitat de consum.

Vull indicar amb això que la Xina no funciona prou bé, també té problemes per col·locar la seva producció i fa una aposta clara per la demanda interna davant un estancament de les exportacions (la Xina, per no col·lapsar-se, necessita creixements anuals del 9% del PIB, degut als moviments poblacionals interns).

La situació no és per llençar coets. La demanda no acaba de tirar. La Xina, com Alemanya, produeix per exportar, i tots dos països necessiten de l'exportació, dels mercats exteriors; per tant, una recessió en els seus mercats exteriors bloqueja el seu creixement. Tot està interconnectat. Les dimensions són diferents i “la magnitud de la tragèdia” també, però la lògica és la mateixa.

Més enllà dels llocs comuns pel que fa a l'anàlisi de la crisi, cal recordar dues coses bàsiques de caire estructural: Un **canvi en la divisió mundial del treball**, amb l'emergència del sud i l'est asiàtic (Xina, Índia...) i l'embranchida important del Brasil.

Ja no som la fàbrica del món i el model clàssic del S.XX s'ha acabat (al S.XIX ho fou Anglaterra, Al S.XX els EUA i l'URSS -amb el final que coneixem- i amb l'intent europeu frustrat. La qüestió és si la Xina, la Índia i el Brasil assumiran el mateix paper al S:XXI).

Estem davant d'una **pugna pel lideratge mundial**, que ja no posseeix els EUA, i que afecta les monedes de "referència" pel comerç mundial. La paritat amb el dòlar s'està discutint i seria possible una altra lògica on juguessin diverses monedes; dòlar, euro, ien... un nou sistema que a nivell financer i especulatiu és important (el sistema de paritats i canvis monetaris és complex i no està avalat per res tangible, com les reserves i l'or... es basa en la credibilitat del dolar. Qui té la màquina d'imprimir la moneda de referència té molt de poder).

La festa acaba de començar i va per llarg, Amb inestabilitat en el comerç i, per tant, en les importacions / exportacions a nivell mundial, Xina està exercint un lideratge per "capillaritat" i, sense masses estridències, ho està xopant tot.

→ **L'escenari europeu: intervencions i fallides controlades.**

Al setembre d'enguany (2011) es parlava de la possible fallida de Grècia, i Obama deia que el problema serien Itàlia i Espanya, a causa del seu PIB; com més gran és el PIB, més problemes pel rescat o amb la possible fallida (el PIB de Grècia seria l'equivalent, aproximadament, al dels Països Catalans i el de Portugal al de Catalunya).

Fent un parèntesi, caldria parlar del cas d'Islàndia; un país amb una població equivalent a l'Hospitalet i que no és a la zona euro. Hem de tenir clar que el deute negociat a Islàndia era privat, no pas deute sobirà en el seu inici. Per a situar-nos, recordem que el PIB de Catalunya és 20,7 vegades més gran que el d'Islàndia, i per tant, és necessari tenir en compte les dimensions i el tractament de les dades.

Reprenem el fil. Som davant d'un escenari de fallida controlada, amb rescats (crèdits incerts a llarg termini, amb quitances i pèrdua de valor), despenjament de la zona euro, propostes de retorn a la moneda pròpia anterior a l'euro per tal de tenir possibilitat de devaluar-la... el joc està obert. La zona euro es troba en una mena de Dragon Khan amb tres possibles propostes/escenaris:

a/ Dues zones euro, Nord / Sud, amb Alemanya i França fent de locomotora.

b/ La coexistència de l'euro per intercanvis internacionals amb el retorn a les monedes pròpies per a l'ús intern.

c/ La sortida de l'eurozona, que amb la regulació actual voldria dir la sortida de la Unió Europea. Aquesta sortida podria tenir dues vies: una sortida per als països pobres (per tal que prenguessin mesures pròpies, com devaluar i injectar diner al mercat) i una sortida per als països rics (amb el benentès que la zona euro no ha cobert les expectatives comercials dels països rics, tot obrint el mercat als països emergents per tal de col·locar una producció que els assegurés unes quotes de benefici i/o creixement similars). No són d'estranyar els rumors que anuncien que els alemanys podrien, fins i tot, imprimir de nou marcs, posant en qüestió, per part de diaris com "Le Monde", el càlcul de dèficit alemany.

Al mes de setembre Itàlia col·locava deute per valor de 3.864 milions d'euros a l'interès més alt de la història de l'etapa euro. Al mateix temps Berlusconi pregava a la Xina que en comprés. També al setembre Espanya, feia una important emissió de deute per satisfer el venciment de

deute emès anteriorment. L'operació consistia en cancel·lar el préstec i els interessos generats amb un nou endeutament carregat amb més interessos encara. Per tant, el gran negoci pels especuladors (sempre i quan es pagui...).

Finalment Itàlia ha estat intervinguda, i com l'actual president del BCE Mario Draghi, el nou primer ministre italià, Mario Monti prové, també, de Goldman&Sachs! Monti durà a terme el pla d'ajustament, amb la venda de propietats públiques, de serveis públics, pujant els impostos, privatitzant la gestió de les carreteres i enviant el que consideren un excedent del cos de funcionaris a casa durant dos anys amb un 80% del sou i sense un pla a aplicar quan venci aquest període.

Aquest mes de novembre, els mercats han fixat la mirada a França, aprofitant la gran exposició dels bancs francesos al deute sobirà italià, 416,5 mil milions d'euros. Es pot produir un efecte dòmino.

I, pel que respecta a Espanya, ja es planteja una "quita" sobre el deute espanyol. És a dir, de cada 100 euros de deute s'impagarà un percentatge determinat.

Aquest mes de novembre, s'han pagat les lletres del tresor de l'Estat a l'interès més alt des de fa anys (5%). S'han col·locat 3.100 milions d'euros (el total de deute és de 571.000 milions i l'any que ve vencen 110.000 milions) i totes les previsions indiquen que el creixement econòmic anual serà inferior al creixement del cost del deute i això planteja un problema greu: impossibilitat de fer front als pagaments.

El deute, finalment, el compra Europa (Alemanya) o ho fa la Xina. Tornem a la pugna pel lideratge. Si compra la Xina, posarà condicions per consolidar els seus mercats... com faria qualsevol altre país.

La Xina, val a dir, ja disposa de la seva agència d'avaluació del risc, i posa i treu AAA's com qualsevol altra agència d'aquesta mena. Han construït el nou aeroport d'Alger i la mesquita Huari Boumedienne (el tercer edifici religiós més gran del món) i estan posant en marxa un pla de fabricació de medicaments a Algèria per exportar a Europa.

Aquest fet cal avaluar-los en la mesura que correspon, ja que no són simples anècdotes. I si no fixem-nos en les següents dades: de les 10 grans corporacions mundials 5 són xineses i vinculades a l'estat, segons dades de 2008. Un fet que pot contradir el discurs del "pensament únic", si tenim en compte que un estat anomenat socialista està guanyant el pols al capitalisme occidental.

És així com Europa mira actualment cap a la Xina per finançar el Fons Europeu d'Estabilitat Financera (FEEF). Si la Xina s'implica, per mitjà de l'emissió d'eurobons -per controlar la caiguda del deute sobirà- la Xina haurà invertit uns 100.000 milions d'euros i estaran gestionant més euros que dòlars a les seves reserves. I tot sembla ser que si aporten més fons es farà via FMI per tal que algú garanteixi les mesures d'ajustament. El que la Xina plantejarà en la negociació serà l'accés lliure a la tecnologia i que s'aturi la pressió sobre el luan i les taxes de canvi, ja que la Xina es acusada de mantenir la seva moneda per sota del seu valor a fi i efecte d'afavorir les exportacions.

La Xina reclama, també, que s'aixequi l'embargament sobre la venda d'armes (França espera una oportunitat de negoci important), i ser reconeguda per l'Organització Mundial del Comerç (OMC) com a economia de mercat (fet que estava previst pel 2016) i així eliminar clàusules antidumping (Dumping: vendre per sota de preus de mercat per rebentar la competència.)

→ La constatació d'un fracàs.

La constatació, doncs, és la del fracàs del projecte Euro i de la Unió Europea amb la humiliació d'haver de demanar fons a països emergents. La qüestió es si tot se'n va en orris o es manté amb pedaços i recursos aliens. I el dilema es quin dels mals és pitjor que l'altre.

La conclusió és que la cursa pel lideratge mundial i el posicionament en el mercat global no afavoreix gens a Europa.

A Espanya es feu una reforma de la constitució, per suggeriment del BCE, per la via ràpida. A Itàlia també n'estan tramitant una, per allò dels mercats (J.P. Morgan, Citibank, Bank of America i Goldman Sachs controlen el 94,4% dels derivats financers mundials, "els mercats" tenen forma, noms i comptes corrents).

També, a Itàlia, estan tramitant una reforma important de la seva estructura administrativa, amb la fusió dels municipis de menys de 1.000 habitants i la desaparició de les províncies de menys de 300.000 habitants, també per suggeriment de la UE.

Aleshores, què passa? Que en època de vaques grasses tothom mira cap a un altre costat, a ca l'ample, i ara, ai-les, cal fer les estructures sostenibles i l'Estat ha de ser, també, funcional i sostenible. Això es tradueix en la intervenció del dèficit i de l'endeutament (de fet ja hi era des de 1992, amb els acords de Maastrich per a l'estabilitat i creixement, amb un topall del 3% de dèficit anual i de 60% d'endeutament sobre PIB. Però ningú en va fer cas i els alemanys van ser els primers en saltar-s'ho).

És conegut que Grècia va falsejar sistemàticament les seves dades per assolir l'entrada a la Unió Europea i que això era del domini públic (i Gràcia ho va fer amb assessorament de Goldman & Sachs).

→ L'estructura pública sotmesa al capital especulatiu.

El problema que es planteja a l'hora de fer els pressupostos públics, degut a la situació generalitzada de dèficit (diferència negativa entre ingressos i despeses en un exercici) i deute (demanar diners a altri per tancar el forat creat) té dues possibilitats: augmentar els ingressos o reduir les despeses.

Per a poder disposar de més ingressos, es plantegen els problemes següents: pujar impostos i/o estructurar-los d'una altra manera. Un augment dels impostos pot afectar l'economia en negatiu i ofereix, per tant, una solució complicada. En una situació econòmica de creixement es pot eixugar deute fent servir l'escreix de producció per tornar deute sense afectar les prestacions. Però en una situació sense creixement aquesta opció es complica.

Si el que es vol fer és reduir les despeses, es planteja actuar sobre les despeses estructurals, aquelles que han de ser cobertes de manera vital, necessàries per fer funcionar l'administració. Són despeses recurrents i no varien o varien poc respecte a l'activitat. Els criteris, tant de l'FMI, del BM o del BCE, apunten aquest camí. Amb això no vull dir que no hi hagi altres criteris possibles o que no hi hagi més política econòmica que la neoliberal, sinó que intento fer entenedor el què passa.

És obvi que el tipus de fiscalitat que s'aplica és cabdal. La clau és si és més o menys progressiva (qui més té, més hauria de pagar).

La realitat és que cada cop s'ingressa més percentatge provinent de les rendes del treball (IRPF) i d'impostos indirectes (IVA) que per les rendes del capital i similars. Això vol dir que es fa que paguin més els que tenen menys.

→ Els números són clars...

En el nostre cas, cal fer dues precisions: patim un dèficit fiscal estimat entre el 8,5% i el 10% del PIB català. Existeix, paral·lelament, un frau fiscal del 23% del PIB, 10 punts per sobre de la mitjana de la Unió Europea. Cal seguir fent pedagogia sobre aquesta situació: el dèficit fiscal estimat puja anualment de mitjana a 13.832 milions d'euros. Aconseguir rebaixar el frau fiscal als nivells de la mitjana europea (del 23% al 13%) suposaria ingressar més de 7.000 milions d'euros anuals (el conjunt de la primera retallada a Catalunya ha suposat 2.700 milions d'euros). És prou evident per que cal implementar mesures urgents per reduir el frau fiscal.

L'Estat espanyol ha de fer els deures, i cal parlar de despesa estructural (aquelles despeses que cal cobrir de totes totes). Amb els criteris actuals no és sostenible l'estructura de l'estat. Podríem dir que està aviciada; ministeris fantasmes, organismes doblats o triplicats, el Senat....

Davant d'això, apareixen diverses opcions de futur:

a/ Centralització total de l'Estat.

b/ Fi "del café para todos" amb dues vies, una de centralitzada i un altra de descentralitzada.

c/ La independència, entenent que qui ha de donar el vist-i-plau no és Madrid. Seria, a més, un efecte beatífic del canvi constitucional. Parlant ras i curt, si seguim a Espanya ells no espavilaran i correm el risc de morir ofegats, ells i nosaltres. I això té un elevat cost per la UE.

Podem recordar les declaracions del Sr. Sarkozy dient que només es fan els deures a Catalunya, les declaracions de l'execonomista en cap del FMI dient que Catalunya seria viable sense Espanya, o referències a la nostra situació al New York Times o al Financial Times, totes elles coincideixen que som un país viable econòmicament sota els paràmetres a l'us. I coincideixen en que el problema és Espanya.

Un apunt al respecte: a mitjans de novembre de 2011, la taxa d'interès del deute públic espanyol se situava al 6,2%, la més alta des de l'entrada de l'euro. I es constata el nul creixement durant el tercer trimestre. Difícilment es podrà fer front al venciment dels 110.000 milions d'euros durant el 2012, sobre un total de 571.000 milions. Tècnicament la fallida d'Espanya està anunciada.

Arribats a aquest punt, i per tal de fer més entenedor l'argumentari, podríem referir-nos a una fàula. I ho fem tot recurrent a Lull deixant de banda a Isop:

"Un escorpí demana a una àliga que l'ajudi a creuar un riu. L'àliga pensa que si el deixa pujar al damunt i la pica moriran tots dos. Una bestiesa òbvia. L'àliga, finalment, deixa pujar l'escorpí pensant que el sentit comú prevaldrà.

A mig creuar el riu, l'escorpí pica l'àliga que pregunta astorada:

-Que no veus que ens morirem tots dos?

L'escorpi respon:

-És la meva naturalesa i no hi puc fer res. “

Moralitat: Amb un escorpi com aquest al coll, morirem tots dos.

O superem la situació actual o entrem en un atzucac tots, ells i nosaltres, la qual cosa té repercussions importants en una Europa i un món globalitzat, i això cal tenir-ho clar (no està de més recordar que el PIB de Catalunya -amb tres milions i mig menys d'habitants i un terç de superfície- és semblant al de Portugal; les mides importen...).

Arribats a aquest punt, hem de destacar tres elements cabdals:

1.- Aportem el 20% del PIB estatal, amb el 16% de la població, i ja s'ha explicat que no hi haurà res semblant a concert o pacte fiscal. Amb aquest percentatge del PIB parlem obertament de diners i no de drets intangibles (per legítims i assumits que aquests siguin). Som un excel·lent negoci per a Espanya.

2.- Ens drenen la riquesa via impostos. El nostre 8,5%-10% del PIB cada any i..

3.- Les ajudes de la UE (fons estructurals, fons de cohesió etc...) es deixen de percebre i, hores d'ara, Espanya paga més a la UE més que no pas rep. Caldrà veure els efectes de la nova reforma de la Política Agrària Comunitària (PAC) sobre la pagesia. Aquesta és una variable important que cal tenir en compte.

Eficiència i sostenibilitat són els elements de fons. Hom podria dir “seguim com fins ara”, però en una situació econòmica com la descrita això no soluciona res a ningú. La solidaritat consisteix en entregar una canya i ensenyar a pescar, no pas en regalar el peix de manera indefnida.

L'eficiència d'Espanya passa per la nostra independència. És així de simple. Continuar com fins ara, amb economies subsidiades i amb estructures estatals de difícil finançament que incrementen de manera estructural la despesa pública i els dèficits (només cal que recordem la reforma exprés de la constitució espanyola i la prioritat en el retorn del deute per sobre de pensions o salaris, per posar dos exemples) no dibuixa cap futur per a ningú. Ni per a Espanya ni per a nosaltres.

I si nosaltres funcionem, sempre serà millor a nivell d'UE, o del que en quedi, que no pas seguir com fins ara. Parlant en termes de cost d'oportunitat, el fet de passar per una porta estalvia haver de passar-ne per una altra. És preferible per la UE, o el que en quedi, l'escenari d'una Catalunya independent que el risc d'arrossegament del desgavell espanyol.

La gestió que s'ha fet dels recursos rebuts durant els darrers anys és lamentable. La geografia espanyola quedarà gravada per obres públiques convertides en tràgics monuments a l'estupidesa humana (Ave, aeroports fantasmes...) Amb això no vol dir que a Catalunya s'hagi fet tot bé. La ineptitud, el frau i l'amiguisme està democràticament i geogràfica repartit, però amb les nostres mancances ja en tenim més que suficient.

Espanya ha d'entendre que:

1.- El “café para todos” és inviable (És l'economia, estúpids... ara sí).

2.- Cal treballar a nivell internacional molt bé, els esquemes mentals i estratègics del segle XX

estan desfasats i les interlocucions ara són unes altres.

3.- Espanya ha d'entendre que la centralització amb nosaltres serà impossible.

4.- I Espanya ha de saber que sense nosaltres, racionalitzant la política, i amb tota la solidaritat que calgui, se'n sortiran.

→ **L'espoliació econòmica té el seu reflex en la pobresa al nostre país.**

Segons l'EPA el tercer trimestre d'enguany l'atur a Catalunya ascendia a 742.000 persones, de les quals quasi 200.000 estan sense prestacions. El problema és massa greu per mirar cap a una altra banda.

No és pas cert que haguem viscut per sobre de les nostres possibilitats; hem viscut i vivim per sota en la mateixa quantia del dèficit fiscal, aproximadament un 10% del PIB.

I de lliçons de solidaritat, cap ni una. No s'ha avançat, ni es pensa avançar, el fons de competitivitat com altres anys, que aquest cop són 1.450 milions d'euros.

L'Estat quadra la seva comptabilitat impagant transferències. A Catalunya 1/3 dels ingressos corresponen a transferències de l'Estat. De gener a setembre aquestes quantitats s'han reduït un 80%, i en absolut és atribuïble al nou model de finançament (almenys el 30% és per decisió política, el 50% restant és discutible, segons ha fet públic la Cambra de Comerç de Barcelona).

En el mateix període de temps que a Catalunya es retalla la despesa en personal de les administracions públiques un 5,1% , l'Estat la incrementa un 1%. Difícil d'entendre... i encara més difícil d'explicar racionalment.

→ **Dibuixar un mapa i posicionar-nos-hi.**

El problema econòmic de fons, més enllà de l'actual crisi, és el canvi en la divisió mundial del treball i el nostre posicionament en aquest mapa. El gran repte és el de l'economia productiva. I per això són cabdals iniciatives com la de l'eix mediterrani, el tren de mercaderies Algesires - Helsinki passant per València, Barcelona i Perpinyà. Cal incrementar les exportacions fora de l'Estat (actualment, en línies generals, la nostra producció es absorbida en 1/3 gràcies a la demanda interna, 1/3 -a la baixa- per la demanda de la resta de l'Estat i 1/3 -a l'alça- per la demanda la resta del món).

Per nosaltres el cost d'oportunitat de la independència respecte a la dependència és positiu. Amb l'ingrés del 10% del PIB que actualment marxa del nostre país via espoliació, compensem el possible boicot a les "exportacions". A més, s'hauria de produir una caiguda superior al 80% del consum de particulars més un 50% dels bens intermedis -consum industrial- per a que el saldo del cost d'oportunitat de la independència fos negatiu. I això no passarà.

Cal estar a l'aguait de l'evolució política general i, en especial, de la d'Euskal Herria.

Com a metàfora, cal dir que la història no va en taxi. No funciona això d'aixecar la mà, esperar un estona, pujar, dir-li al conductor on es vol anar i finalment baixar on hom li plagui.

La història va en tren, amb la incògnita que no saps si en passarà un altre i que per seguretat

no s'ha de baixar a les vies... Per prudència, responsabilitat i supervivència, no ens podem permetre perdre cap tren.

→ La tempesta perfecta

El perquè de la tempesta perfecta? Sabia que us ho preguntàreu.

Una tempesta perfecta (recomano la pel·lícula) és quan coincideixen dues o més borrasques en el temps i l'espai. Aquest fet meteorològic no suma sinó que multiplica els efectes.

Una tempesta és l'econòmica, que ja he procurat apuntar de manera entenedora. L'altra tempesta és la política.

La tempesta política opera en tres nivells.

Hores d'ara és prou clar que la situació de l'encaix amb l'Estat no dóna per més. Recapitem per tal de deixar clar que no ens volen;

- 1.- Procés estatutari amb la retallada a Madrid.
- 2.- Sentència sobre l'Estatut.
- 3.- Sentència sobre la immersió lingüística, amb una composició esperpèntica del Tribunal Constitucional.
- 4.- Sortida de to del Sr. Peces Barba (entre tantes d'altres...).

El procés polític iniciat des de la transició s'ha esgotat. Només queda una jugada a la partida i és el tema fiscal, es digui concert, es digui pacte o es digui com es vulgui. El més probable és que aquesta jugada surti malament. Per tant, hauríem d'entendre que és la darrera jugada en la seva partida. Després d'això hem de jugar a la nostra partida. No hi ha més recorregut. Ja no és una percepció de carrer, és de la mateixa classe política.

A més d'aquest "particularisme" s'ha evidenciat que el sistema polític de democràcia representativa, amb el pes creixent de la "partitocràcia", ha allunyat cada cop més la societat de la política institucional. Aquest és un problema d'abast global que cal abordar i saber resoldre.

Podríem fer una reflexió en paral·lel entre l'àmbit sindical i el "bipartidisme" espanyol: la situació actual entre CCOO i UGT és digna de la primera restauració borbònica, a l'estil de Cánovas i Sagasta.

Sobtava escoltar a un candidat a les eleccions, antic dirigent sindicalista, fer odes a la pluralitat i queixar-se de la prepotència dels grans partits. Això hauria de valer també pel camp sindical, oi? O, també, podem recordar que abans de les eleccions espanyoles del 20N es van blindar 600 alliberats sindicals institucionals de l'administració de l'Estat. Una quantitat d'alliberats per sobre del que permet la llei. També podem desempolsar la subvenció de la Junta d'Andalusia de 9,5 milions d'euros al dos sindicats a finals d'octubre. I així els dos sindicats institucionals espanyols van fent...

I per acabar en aquest aspecte, la reforma exprés de la Constitució Espanyola, la clara intrusió del món econòmic en la crisi grega, o el canvi de govern a Itàlia posen de manifest els importants déficits de democràcia del plantejament europeu, i més en les actuals circumstàncies.

No deixa de ser paradoxal que el considerat bressol de la democràcia –supòsit, d'altra banda, força discutible– prengui les grans decisions al dictat de tercers i a les esquenes del seu poble. Des del carrer tothom tenim clar que hores d'ara els governs faran, ja no el que els deixin, sinó el que els diguin. I l'espanyol no n'és excepció.

Economia més política, aquest serà l'ordre. La situació evolucionarà en funció dels sectors socials mobilitzats que facin propostes realistes i engrescadores.

S'han acabat els temps de l'ambigüitat i d'anar fent la viu-viu. Òbviament la classe política posarà el fre de mà, –no estem preparats, diran– però el procés anirà endavant. Necessitem de les institucions però caldrà no dependre'n.

De la tempesta perfecta al cercle virtuós. La tempesta suma economia i política. El cercle virtuós també. Cal basar el discurs en l'economia i la política. La resta, ja apareix per si sola...

WWW.INTERINDICAL-CSC.CAT

el sindicat català!

INTERINDICAL

CSC

